

pro ACTIUNEA CATOLICA ROMANA

Tribuna libera pentru unirea Bisericilor fundata in 1955 de
CONSTANTIN DRAGAN

Indrumari pentru dialogul ecumenic

Secretariatul pentru Unirea Creștinilor a publicat zilele trecute un document conținând o seamă de « Reflecții și sugestii » privitoare la dialogul ecumenic.

Scopul documentului, destinat autorităților bisericești, e acela de a înlesni aplicarea concretă a Decretului Conciliului Vatican II asupra Ecumenismului.

După ce amintește, în introducere, principiile călăuzitoare ale acțiunii pentru refacerea unității formulate de Conciliu, stabilind că episcopii sunt promovatorii și autoritatea la ale cărei directive trebuie să se conformeze orice inițiativă ecumenică, bisericească sau laică, pentru ca acțiunea catolicilor per tărâmul acesta să « rămână fidelă adevărului primit de la Apostoli și de la Sfinții Părinți ai Bisericii și credinței profesată totdeauna de Biserica Romano-Catolică », documentul precizează, în șase capitole, natura și scopul dialogului ecumenic, bazele sale, condițiile în care dialogul trebuie să se desfășoare, metoda, temele și în sfârșit formele acestui dialog al Bisericii catolice, la toate nivelurile sale, cu « frații despărțiți ».

Natura și scopul dialogului ecumenic

Prin dialog — se afirmă în Documentul Secretariatului pentru Unire, — creștinii trebuie să învețe să progreseze împreună în participarea comună la realitatea misterului lui Christos și al Bisericii sale ». Ei trebuie să învețe « să mărturisească împreună misiunea încredințată de Christos Bisericii Sale ». Cum lumea pune aceleași întrebări tuturor Bisericilor și Comunităților eclesiale, acestea vor căuta împreună răspunsul așteptat de Dumnezeu de la cei cărora le-a încredințat propovăduirea Evangheliei sale în unitate și în dragoste ».

Dialogul ecumenic — continuă documentul — nu trebuie să se limiteze la discuții academice, ci va urmări o comuniune mai completă între diferitele Comunități creștine, o servire în comun a Evangheliei, o colaborare mai strânsă pe planul gândirii și al acțiunii, contribuind, prin aceasta, la transformarea men-

talităților, a comportamentelor și în general a vieții de toate zilele, în toate aspectele ei, a acestor comunități.

Prin aceasta dialogul ecumenic urmărește pregătirea unității acestor comunități în mărțurisirea aceleiași credințe, în sânul aceleiași Biserici, unitate cu care Christos a înzestrat Biserica Sa de la instituirea ei.

Dialogul, în sine, nu e desigur suficient pentru realizarea unității depline voite de Christos; ea rămâne, totuși, ținta supremă a gândurilor și dorințelor interlocutorilor, care se pregătesc să o primească ca pe un mare dar pe care Dumnezeu îl va face când și cum va voi ».

Bazele dialogului

După ce precizează că bazele dialogului între Bisericile creștine au rădăcini comune în Revelație și în Sfânta Scriptură, documentul invită la o împărtășire comună din aceste « bogății ale lui Christos ».

Dialogul ecumenic — stabilește documentul în capitolul dedicat « condițiilor dialogului » — se va desfășura de la egal la egal. În convorbirea ecumenică interlocutorii recunosc cinstit existența deosebirilor dintre dogmele respective, deosebiri datorite « divergențelor, care din păcate continuă ». Ei se recunosc reciproc ca « încorporați în Christos », în virtutea botezului pe care l-au primit, și recunosc « existența unei anumite comunități a diferitelor confesiuni creștine. Ei sunt însă ținuți să realizeze unitatea perfec-

tă, eliminând deosebirile care încă îi despart. Pentru a ajunge la această țintă toți cei care participă la dialogul ecumenic trebuie să-și însușească — prin lecturi cu caracter ecumenic, prin cursuri de ecumenism și printr'un contact permanent cu centrele de iradiație ecumenică și cu organisme de cultură ale Bisericii — pregătirea necesară. Cultura biblică e indicată de documentul Secretariatului pentru Unire ca numitor comun al pregătirii și formației ecumenice.

Pentru dezvoltarea unui spirit de adevărat dialog catolicii vor fi atenți la « deosebirile legitime », făcând în același timp să progreseze stima, respectul și buna înțelegere reciprocă cu creștinii aparținând altor Biserici. Ei își vor controla cu mare atenție comportamentul și fidelitatea față de credința Bisericii catolice.

Urmează o serie de instrucții referitoare la « metodele ecumenice ».

Schimburile de idei, căutarea și reflectarea în comun a adevărului, scoaterea în evidență a unor aspecte încă necunoscute, sunt recomandate insistent « dialoganților ».

Fiecare dintre interlocutori va căuta să expună doctrina credinței proprii în mod cât mai clar și mai constructiv.

Temele dialogului

Dialogul trebuie să pornească dintr'o dorință sinceră de cunoaștere reciprocă. Grupuri de laici se vor întruni periodic pentru a examina diferite probleme de credință sau legate de profesiunile lor, de cercetarea științifică și socială, de viața sindicală și politică a momentului și așa mai departe.

În douăsprezece puncte sunt apoi formulate împrejurările în care poate avea loc dialogul ecumenic atât între laici cât și între persoane aparținând clerului.

Contactul cu autoritatea bisericească reprezentată de diferitele comisii ecumenice naționale — regionale sau diecezane — și de Secretariatul pentru Unirea Creștinilor e recomandat călduros tuturor aceluia care vor să contribuie cu adevărat și în armonie cu acțiunea Bisericii, la refacerea unității creștine.

Cordiala si prieteneasca intalnirea dintre Paul VI si Nixon

A durat mai bine de o oră convorbirea dintre Sfântul Părinte Paul VI și Președintele Statelor Unite, Richard Nixon. O întâlnire definită de comunicatul vizitei « cordială și prietenească », și care a scos în evidență multe puncte de convergență ale misiunii spirituale a Bisericii catolice cu angajamentele internaționale ale politicii Statelor Unite privind problemele păcii și ale dezvoltării popoarelor. Dar o întâlnire care a servit, în același timp, de clarificare a intereselor și deci a pozițiilor celor doi interlocutori. Atât comunicatul oficial al Sfântului Scaun cât și declarațiile făcute de diferite personalități religioase din Vatican au insistat asupra caracterului particular al vizitei președintelui Nixon. De alt fel însuși faptul că la convorbirea dintre Paul VI și ilustrul său oaspete n'au asistat nici președintele Secretariatului pentru Afacerile Publice ale Bisericii, Mons. Casaroli, nici reprezentatul Statelor Unite în Vatican, ambasadorul Cabot Lodge, a căror prezență ar fi dat un caracter politic întâlnirii, confirmă caracterul strict particular al vizitei.

Asupra acestei convorbiri, care — subliniază ziarele italiene — e una din cele mai lungi avute de Papă cu un Sef de Stat străin — comunicatul final spunea textual:

« În cursul convorbirii au fost examinate cu atenție, în aspectele lor morale și umane, conflictele care astăzi însângerează unele sectoare ale lumii, primejduind bunul suprem al păcii.

Deosebită atenției a fost dată situației din Orientul apropiat, care riscă să spulbere speranțele determinate de momentana suspendare a ostilităților în acest sector și de perspectiva unor negocieri posibile.

Sfântul Părinte și-a exprimat speranța și urarea ca tratativele să poată fi reluate curând și să aducă bune rezultate.

O urare analoagă pentru o pace dreaptă și răspunzătoare aspirațiilor popoarelor direct interesate a fost făcută de Sanctitatea Sa și privind la conflictul din Sud-Estul asiatic.

Ca în alte ocazii — continuă comunicatul — Papa a încurajat toate inițiativele care urmăresc o efectivă limitare a înarmărilor.

Sanctitatea Sa a făcut urări pentru o acțiune economică și tehnică în măsură să asigure o dezvoltare umană corespunzătoare exigențelor reale ale popoarelor, demnității și libertății lor.

Președintele Nixon a asigurat încă odată că Statele Unite își vor da tot sprijinul pentru realizarea acestor scopuri.

Redactat într'un stil deosebit de sobru, care denotă o cântărire atentă a expresiilor folosite, comunicatul Sfântului Scaun denunță preocuparea față de echilibrul precar pe care se sprijină azi situația politică internațională și asupra căreia Papa a voit să insiste în discursul public ținut la sfârșitul convorbirii fără martori cu Președintele american, spunând, între altele:

« Evenimente recente ne-au arătat tuturor cât e de necesară o acțiune pentru pace. Sufletul nostru a suferit cu ei, a împărțit și continuă să împărțască durere victimelor tuturor războaielor care sbuciumă viața omenirii. Anxietatea noastră a sporit în fața primejdiei ca acest conflict să antreneze din ce în ce mai multe popoare și să ia proporția unei vaste și înspăimântătoare conflagrații. Primejdia aceasta cere de la toți un efort special, fără rezerve din nici o parte și fără alt scop decât acela de a se ajunge la o pace dreaptă și onorabilă ».

Si « cum aceasta e în special misiunea celor care dețin puterea cea mai mare în lume », Paul VI s'a declarat satisfăcut de a fi avut prilejul de a exprima Președintelui Nixon gândurile sale asupra « modului cel mai bun de a restabili pacea și de a ajuta popoarele pe cale de dezvoltare ».

Răspunzând la discursul Papei Președintele Nixon s'a declarat « conștient de a fi printre

cei care dețin cea mai mare putere în lume », dar a admis existența unei « alte puteri » decât aceea a armelor: puterea spirituală, care însuflețește națiunile și oamenii ».

După ce a asigurat că Statele Unite vor sprijini și în viitor popoarele pe cale de dezvoltare, Președintele Nixon a încheiat subliniind importanța atribuită de Paul VI bunăvoinței aceluia care, indiferent de rasa, religia și ideologiile lor, își dau contribuția la restabilirea și consolidarea păcii. « Noi credem posibilă această pace » — a spus. « Noi lucrăm pentru atingerea acestui obiectiv ».

Vizita Președintelui Nixon în Vatican s'a încheiat cu un scurt popas în « Sala Clementină » din Palatul apostolic, unde era așteptat de studenții Colegiului pontifical american. « Poate singurul "college" — a spus răsând Nixon — în care președintele Statelor Unite e sigur că nu va fi contestat ».

Un congres pentru formarea ecumenică a clerului

În general, preoții care nu trăesc în contact direct cu comunitățile creștine necatolice sunt indiferenți la problemele ecumenismului.

Când însă acceptă să parcurgă acest itinerar nou pentru experiența lor, surprinde interesul și zelul cu care ei îmbrățișează cauza ecumenică.

Ne-am putut da seama de această schimbare de atitudine urmărind de aproape lucrările recente întruniri de la Ariccia, în apropiere de Roma, dedicată formației ecumenice a clerului.

În bună parte preoții care au participat la întrunire aparțineau tocmai categoriei aceluia care se desinteresează de problema refacerii unității creștine; preoți care socotesc ecumenismul « o ambiție a unei minorități » și nu o chemare și o datorie a întregii comunități creștine.

A fost însă suficient să li se amintească presupusul fundamental al ecumenismului, care e convertirea la aceeași credință, pentru ca rezistențele să cadă, făcând loc unei adesiuni fără rezerve.

Punctul de plecare și de convergență al discuțiilor a fost rugăciunea sacerdotală în care Christos cere Tatălui ca toți cei care cred în El « să fie una » pentru ca lumea să creadă că El e cu adevărat Fiul lui Dumnezeu venit printre oameni pentru a-i mântui.

« Privită în sensul acesta, unitatea presupune ce necesitate o « revizuire evanghelică » — scria într'o notă pe marginea acestei întruniri preotul Germano Pattaro. În primul rând fiindcă unitatea trebuie să fie o « comuniune », al cărei aliment e dragostea; o comuniune în Christos și într'o frăție și nu o societate structurată înainte de toate pe principii rituale, juridice și organizative. O comuniune *din interior*, ca expresie a harului și a îndurării dumnezeiești și nu a eficienței și raționalizării unor programe.

În al doilea rând fiindcă unitatea e o exigență și o poruncă dumnezeiască pe care creștinii sunt ținuți să o trăiască nu ca pe un « privilegiu » exclusiv al lor, care nu poate fi

și al altora. Dumnezeu — scrie în aceeași notă de comentariu preotul Pattaro — « nu dă niciodată cu exclusivitate cuiva și numai lui. Dumnezeu dă pentru ca darul său să fie dat mai departe, să fie oferit, dăruit. Un talent care trebuie însuțit, acesta e darul lui Dumnezeu. Unitatea trebuie înțeleasă ca semn al întâlnirii oamenilor cu Christos. Un semn care implică un angajament de trăire autentică a creștinismului și care nu tolerează formalismele, exterioritatea și fariseismul.

A fi cu adevărat « în unitate » înseamnă a fi protagoniști și nu figuranți de moment ai acestei unități. Protagoniști care știu să reziste la ispita uniformității, a ordinii pasive, a ascultării anonime, a răspunderii concentrate într'o singură persoană ».

Acestea, în sinteză, « ideile » desprinse din discuțiile de la Ariccia. Idei clare, pe ici pe colo la antipodul « doctrinei oficiale », dar comune în unele cercuri ecumenice străine, și care n'au rămas fără un ecou în conștiința participanților, cum a dovedit seriozitatea și tonul însuflețit al discuțiilor.

În linie de principiu, orientarea propusă de întrunirea ecumenică de la Ariccia e o acțiune decisă, la nivelul Bisericilor locale, care să nu cedeze la ispita acceptării schemelor și mai ales să nu piardă din vedere aceea revizuire a mentalității, care e unul din postulatele fundamentale ale acțiunii ecumenice și fără de care mișcarea pentru refacerea unității Bisericii lui Christos ar risca să rămână la stadiul teoretic actual de idee apanaj teologic și filosofic al unei minorități, al unei elite a Bisericii, fără a deveni, adică, expresia unei trăiri creștine autentice și globale. Pentru atingerea acestui scop Întrunirea pentru formarea ecumenică a clerului a propus instituirea unor cursuri de cultură ecumenică destinate în primul rând preoților, dar la care să participe și laicii, în special tinerii. Aceasta în scopul de a se ajunge, printr'o mai bună cunoaștere a problemelor și a esenței ecumenismului, la dorita « mentalitate ecumenică », premiză indispensabilă de succes a cauzei unității creștine.

La primavara un « Conciliu al tinerilor » la Taizé

O medie de șapte mii de tineri din întreaga lume au participat din Iulie și până la jumătatea lui septembrie la cele nouă Săptămâni de studiu pentru pregătirea « Conciliului tineretului », care se va ține în săptămâna Paștelui a anului viitor la comunitatea ecumenică de la Taizé, în Franța.

Tema centrală a acestui congres, a cărui definiție ambițioasă de « Conciliu » a fost primită cu oarecare nedumerire de unele cercuri bisericesti, va fi « Sărbătoarea adâncă », adică Paștele ocazie de înnoire spirituală și de « în. tâlnire a tuturor oamenilor în dragoste și în prietenie ».

Scopul acestui « Conciliu », al cărui anunț a fost dat de priorul Comunității ecumenice de la Taizé, Roger Schutz, în Duminica Paștelui a anului în care ne aflăm, e « împăciuirea lumii sfâșiată de neînțelegeri și de războaie ».

În ce fel tineretul pregătește acest Conciliu, care vrea să contribuie la realizarea marelui aspirații a tuturor oamenilor, adică la stabilizarea păcii? Formula e simplă: rugân. du-se împreună și discutând tema principală a acestor săptămâni de studiu, care, cum spuneam e « Sărbătoarea adâncă » la care Invierea Domnului chiamă toți oamenii.

Rugăciunea e elementul central și de coeziune al acestor întruniri. Tinerii creștini și necreștini — se roagă împreună sau individual de trei ori pe zi (dimineața, la amiază și seara) și în nopțile de Sâmbătă spre Duminică, în biserica Reconcilierii. Duminica dimineața se întrunesc cu toții pentru a dialoga cu priorul Comunității, de la care primesc temele de meditație pentru întrunirile lor de grup. Concluziile la care ajung aceste grupuri, care se compun din nu mai mult de șapte elemente, sunt apoi examinate și confruntate în întruniri plenare periodice.

Oaspeți ai Comunității de la Taizé sunt și numeroși pastori protestanți și preoți catolici și ortodocși. Ei însă nu iau parte — din motive de vârstă — la întrunirile de grup ale tinerilor; se întrunesc între ei și împreună cu alți adulți, și iau cuvântul numai în întrunirile plenare.

Intruna din aceste întruniri reprezentanții ai diferitelor grupuri au fost rugați să explice ce semnificație are pentru ei cuvântul « sărbătoare ».

Unii — în general muncitori — au chemat în cauză succesul revendicărilor sociale și solidaritatea de clasă; pentru majoritatea celor interogați « sărbătoarea » se realizează în momentul în care ia naștere un sentiment colectiv de solidaritate, de prietenie în numele lui Christos.

În afară de întrunirile de grup, la care, cum spuneam, iau parte nu mai mult de șapte tineri, și de întrunirile plenare, au loc întruniri pe naționalități în care sunt examinate posibilitățile fiecărei țări în parte de a da la viitorul Conciliu al tinerilor o contribuție care să reflecte realitățile locale specifice.

« Taizé — a declarat de curând priorul acestei singulare Comunități ecumenice ale cărei inițiative și realizări se rezolvă « în tăcere », adică fără nici un fel de publicitate, nu oferă directive și nu înțelege să creieze o

nouă mișcare ecumenică. Conciliul tinerilor nu trebuie să devină o nouă « operație » a Bisericii. Ea trebuie să fie « un serviciu », un mod de a-și însuși răspunderile comune întregii Biserici. În ce fel? Formând « celule vii », compuse din trei până la maximum șapte tineri, pentru a trăi cât mai intens mișcarea interioară și problemele Bisericii ».

Conciliul trebuie pregătit fără publicitate, încercând să se câștige la această « cauză » un număr cât mai mare de participanți și trăind zi de zi « sărbătoarea adâncă » a Invierii lui Christos.

Câteva din aceste « celule », compuse din tineri italieni — și sunt cele mai numeroase — vor trăi câteva timp în zonele sărace din Sudul Peninsulei lor.

Un grup elvețian se va stabili pentru câteva timp în Nordul Irlandei, în zonele care reprezintă centrul dureroaselor lupte dintre cato-

lici și protestanți. În Noembrie, o echipă compusă din tineri europeni și africani va pleca de la Taizé în Africa, pentru a trăi « pe teren » experiența prieteniei creștine cu popoarele Continentului negru. Misiunea tuturor acestor « celule de Biserică » e aceea de a anunța și a face popular în rândurile tinere, tului din întreaga lume Conciliul.

Toți participanții la cele nouă săptămâni de studiu pentru pregătirea Conciliului și-au exprimat admirația și entuziasmul pentru viața și structura exemplarei comunități de la Taizé, care oferă tinerilor posibilitatea unui contact direct și frățesc cu tinerii din alte națiuni și le da prilejul de a căuta împreună căile cele mai scurte și mai sigure pentru edificarea unei lumi cu adevărat noui, întemeiată pe adevărul evanghelic și mai ales pe dragostea de oameni a lui Christos, pe care o consideră cel mai bun « îndreptar social ».

Stiri ecumenice

Patriarhul Ecumenic Athenagoras I și Sinodul său au dispus ca comisile teologice inter-ortodoxe de dialog cu anglicanii și cu vechii-catolici să se întrunească în luna Octombrie la Chambésy (Elvetia), la Centrul Ortodox al Patriarhatului Ecumenic.

Temele care vor fi examinate de către Comisie — informează « Episkepsis », buletinul acestui Centru — au fost alese de a IV Conferință pan-ortodoxă, care vrea ca înainte de a se da curs discuțiilor cu o analogă Comisie anglicană, să fie precizate următoarele chestiuni:

1) în ce fel Biserica anglicană concepe o unire în credință cu Biserica ortodoxă;

2) dacă unirea Bisericii anglicane cu Biserica ortodoxă e posibilă după intercomuniunea decisă și practică de Biserica anglicană cu unii luterani și cu confesiunile aparținând comunității South Indian Scheme;

3) în ce fel deciziile luate în acest dialog vor angaja întreaga Comunitate anglicană;

4) autoritatea celor 39 articole și a Cărții de rugăciuni comune în Biserica anglicană.

Dialogul cu vechii-catolici — scrie în continuare « Episkepsis » — se anunță mai puțin dificil în urma Mărturie de Credință pe care Sinodul internațional al episcopilor acestei Biserici au remis-o Patriarhului Athenagoras și după publicarea « deciziilor » ei privitoare la « filioque » și la chestiunea primatului în Biserică.

Se speră ca întrunirea celor două comisii inter-ortodoxe să poată accelera dialogul teo-

logic al întregii Biserici ortodoxe, conform decizii luate la unanimitate de a patra Conferință pan-ortodoxă, care a dispus ca nici una din Bisericile ortodoxe locale să nu se angajeze izolat în discuții teologice cu alte confesiuni, în scopul de a ajunge în propriu la un acord.

Natural, aceasta nu exclude contacte de alt fel între teologi și reprezentanți ai Bisericilor ortodoxe și teologi aparținând altor confesiuni decât cea ortodoxă. Întreaga documentație a unor astfel de contacte personale va fi transmisă, pentru informație, Comisiei competente.

* * *

Zece denumiri creștine vor fi reprezentate în « Conferința ecumenică de la Berlin ». Noul organism, instituit de curând din inițiativa Bisericii luterane din fosta capitală a Germaniei, își propune să promoveze cooperarea între toate organizațiile religioase existente la Berlin și se articulează în patru comisii: credință, misiune în lume, comunicații, unitate.

Constituirea acestei Conferințe — comentează un ziar catolic italian care apare la Milano — e un pas important al mișcării ecumenice din Germania.

* * *

Un grup de 110 studenți și studente, reprezentând organizații catolice și protestante franceze, au participat de curând la o « călătorie ecumenică » în Grecia, organizată de Mitropolitul ortodox al Franței, Melitos.

Călătoria aceasta a dat, printre altele, participanților prilejul de a se întâlni cu o seamă de personalități eclesiastice și teologice din Grecia.

Grupul a fost primit de Arhiepiscopul Jernimos al Atenei, de arhiepiscopul Eughenios al Cretei și de arhiepiscopul catolic al Ateinei mons. Benediktos.

E posibil un Conciliu universal?

În cursul întrunirii Comitetului central al Consiliului Ecumenic al Bisericilor, care s'a ținut de curând la Canterbury (Anglia), pastorul Lukas Visser, director al Secretariatului « Credință și Constituție », a făcut o expunere a situației actuale a ecumenismului centrată pe teza necesității celebrării unui Conciliu universal al tuturor creștinilor.

Dialogul ecumenic constituie desigur o eucerie pozitivă a timpului nostru, dar e numai o « etapă » a itinerarului mișcării ecumenice, al cărei obiectiv trebuie să rămână unitatea în credință a tuturor creștinilor.

De aceea, toate eforturile pe tărâmul ecumenismului vor trebui să fie îndreptate spre atingerea la acea comuniune deplină care să permită celebrarea unui Conciliu universal al tuturor creștinilor.

Structurile și certurile din trecut nu trebuie să fie o piedecă pentru realizarea comuniunii frățești și totale, care e adevăratul obiectiv al mișcării ecumenice. Trecutul trebuie uitat sau redimensionat. « Noi — a spus pastorul Vischer — trebuie să privim înaintea noastră, în viitor, și începând chiar de azi, să pregătim evenimentul final, care va fi un Conciliu reprezentând toate Bisericile și comunitățile creștine ».

Nu e vorba desigur de o întrunire ca acelea ale Consiliului Mondial al Bisericilor, în care participanților li se cere numai o unire imperfectă, cu opoziții fundamentale care limitează posibilitățile de a se ajunge la soluții comune, ci de un adevărat Conciliu ecumenic.

Ideia celebrării unui asemenea Conciliu nu e nouă. Ea a fost luată în întrunirea Consiliului la Uppsala și a fost acceptată de mulți ecumeniști, amintește într'un comentariu publicat de ziarul Vaticanului preotul Charles Boyer, una din « coloanele » ecumenismului zilelor noastre.

Patru sunt condițiile pure de Pastorul Vischer pentru realizarea acestui Conciliu. Prima e *deplina reconciliere a creștinilor*. Voința comună de a se subtrage influenței istoriei, poate desigur înlesni această reconciliere.

A doua condiție — mai delicată și mai complexă — consistă în *celebrarea împreună a Euharistiei*. Dar — atrage atenția pâr. Boyer — atât Biserica ortodoxă cât și cea catolică condiționează intercomuniunea de unitatea în credință. Euharistia — explică textele Conciliului Vatican II — e taina însăși a unității și presupune unitatea în aceeași credință a aceluia care o primesc. Numai în cazuri excepționale poate fi admisă o unitate mai puțin perfectă. Greșesc, așadar, catolicii și ortodocșii care, împotriva dispozițiilor Bisericilor lor, primesc împreună Euharistia. Duhului Sfânt nu i se poate aplica metoda faptului împlinit; și nu se promovează unitatea creștinilor despărțindu-i în însăși Biserica lor ».

Solidaritatea e a treia condiție a celebrării Conciliului universal. Bisericile trebuie să aibă aceleași interese și să fie solidare în acțiunea lor. În sfârșit, *Conciliul universal va trebui să manifeste că toți creștinii sunt una în*

Christos. Oamenii vor crede că Christos a fost trimis de Tatăl ceresc și vor primi mesagiul său numai atunci când vor fi eliminate deosebiri și situațiile de despărțire dintre diferitele Biserici creștine.

Acestea, pe scurt, condițiile pentru realizarea proiectului Conciliu Universal. În ultimul său număr Revista Ecumenică reproduce primele comentarii la « proiectul Vischer ». Dacă admite că pregătirea unui astfel de Conciliu ar însemna implicit se a lucra intens pentru refacerea unității, Mitropolitul ortodox de Cartagine respinge definiția de « Conciliu » sau de Sinod pentru o întrunire care, lipsind unitatea în aceeași credință a participanților, n'ar reprezenta Biserica Una, Sfântă, Catolică și Apostolică.

Dimpotrivă, prof. Roger Mehl de la Universitatea protestantă de la Strasbourg — susținător de veche dată al intercomuniunii — socotește necesară celebrarea Conciliului de care vorbește pastorul Vischer.

« Un Conciliu ecumenic al tuturor creștinilor, un Conciliu vrednic de numele acesta — încheie pâr. Boyer — presupune cu necesitate participarea comună a tuturor creștinilor la Euharistie. Nici Conciliul și nici Euharistia nu sunt mijloacele prin care se ajunge la unitate, dar vot fi semnele unității deja împlinite.

« Trecutul poate fi depășit, și noi vrem sincer să se întărească din ce în ce legătura noastră frățească cu toți creștinii și suntem gata să lucrăm din răputeri pentru împlinirea acestui scop.

Ceeace ne desparte e însă faptul că nu avem aceeași credință. Unii socotesc drept adevăruri revelate de Dumnezeu ceeace alții nu acceptă să admită. Ceeace trebuie să se schimbe, dacă vrem să participăm într'o zi la aceeași Euharistie și să ținem Conciliu universal, e tocmai această despărțire a creștinilor asupra adevărilor credinței ».

miscellanea

Revista franceză « Friponet », dedicată copiilor de la opt la unsprezece ani, a devenit, de la 1 Octombrie, un periodic ecumenic.

Stirea a fost comunicată presei de preotul catolic David Julien și de pastorul protestant Richard Molard, responsabilii acestei publicații.

« Friponet » va avea de acum încolo două ediții de 32 pagini: treizeci de pagini cu caracter ecumenic, și două rezervate problemelor și exigențelor Bisericilor locale catolică și protestantă.

Patriarhul ortodox al României, Justinian Marina, se va duce la Viena, în a două jumătate a lunii Octombrie, pentru contacte cu exponenții ai Bisericii catolice, în vederea inaugurării unui dialog ecumenic.

După vizita sa la Viena, Patriarhul României se va întâlni, în Germania Federală, cu Cardinalul Doepfner, președintele Conferinței Episcopale germane, și cu alte personalități

ale Bisericilor catolice și protestantă.

Mănăstirea benedictină de la Chevetogne (Belgia) a făcut cunoscut Patriarhului Ecumenic Athenagoras I că, în dorința de a servi sincer dialogul dintre Orientul și Occidentul creștin, pune la dispoziția Patriarhatului Ecumenic bună parte din clădirile sale, pentru instalarea Institutului de formație ecumenică a clerului, pe care Patriarhul Athenagoras vrea să-l întemeieze în Occident.

Priorul mănăstirii de la Chevetogne pune de asemeni la dispoziția proiectatului Institut biserica comunității, în întregime pictată de iconografi greci. Mănăstirea de la Chevetogne e cunoscută pentru activitatea ei pe tărâmul ecumenic. În afară de activitatea desfășurată de cel puțin trei decenii pentru înlesnirea unei mai bune cunoașteri reciproce între catolici și ortodocși, mănăstirea de la Chevetogne publică revista « Irenikon », care urmărește cu multă atenție evenimentele și viața Bisericilor ortodoxe.

